

Виконавче провадження. Рішення, які підлягають примусовому виконанню.

Відповідно до цього Закону України «Про виконавче провадження» примусовому виконанню підлягають рішення на підставі таких виконавчих документів:

1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України;

1-1) судові накази;

2) ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом;

3) виконавчих написів нотаріусів;

4) посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;

5) постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди;

6) постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

7) рішень інших державних органів та рішень Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами;

8) рішень Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини", а також рішень інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України;

9) рішень (постанов) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень.

Слід зазначити, що рішення суду, навіть таке, яким позов задоволено та встановлено стягнути кошти на Вашу користь не є виконавчим документом. Для реалізації права на виконання рішення органами ДВС необхідно звернутися до суду, який прийняв рішення для видачі виконавчого документа.

Підвідомчість виконання рішень органам ДВС за територіальністю:

- За місцем проживання боржника
- За місцем перебування боржника
- За місцем роботи боржника
- За місцезнаходженням майна боржника

Право вибору місця відкриття виконавчого провадження між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії щодо виконання рішення на території, на яку поширюються їхні функції, належить стягувачу.

Підвідомчість виконання рішень за суб'єктивною приналежністю боржника та сумою стягнення за виконавчим документом:

- Відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України підвідомчі рішення, за якими:

боржниками є Апарат Верховної Ради України, Адміністрація Президента України, Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, вищі спеціалізовані суди, апеляційні суди, Генеральна прокуратура України, регіональні прокуратури, Національне антикорупційне бюро України, Вища рада юстиції, Національний банк України, Рахункова палата, Управління справами Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські ради або обласні, Київська і Севастопольська міські державні адміністрації та їх структурні підрозділи, інші органи державної влади та їх посадові особи;

сума зобов'язання становить **п'ятдесят та більше мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті.** (зміни щодо суми стягнення внесені наказом Міністерства юстиції № 1385/5 від 06.05.2019 . Раніше сума стягнення становила від двадцяти мільйонів гривень)

- Відділу примусового виконання рішень управлінь державної виконавчої служби головних територіальних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі підвідомчі рішення, за якими:

боржниками є територіальні органи центральних органів виконавчої влади та їх структурні підрозділи, місцеві суди, міські, районні або селищні ради чи районні державні адміністрації та їх структурні підрозділи, місцеві прокуратури, інші територіальні підрозділи органів державної влади та їх посадові особи;

сума зобов'язання становить від **двадцяти п'яти до п'ятдесяти мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті.**(зміни щодо суми стягнення внесені наказом Міністерства юстиції № 1385/5 від 06.05.2019 . Раніше сума стягнення становила від десяти до двадцяти);

- Районним відділам ДВС підвідомчі рішення про стягнення для яких не встановлена спеціальна підвідомчість

Сума зобов'язання за становить до 25 мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті(зміни щодо суми стягнення внесені наказом Міністерства юстиції № 1385/5 від 06.05.2019 . Раніше сума стягнення становила до десяти мільйонів гривень).

15.05.2019 ухвалено рішення Конституційного суду України у справі за конституційною скаргою Хліпальської В.В., яким визнано неконституційним положення ч. 2 ст. 26 Закону України «Про виконавче провадження», згідно якої до заяви про примусове виконання рішення стягувач додає квитанцію про сплату авансового внеску в розмірі 2 відсотків суми, що підлягає стягненню, але не більше 10 мінімальних розмірів заробітної плати, а за рішенням немайнового характеру та рішень про забезпечення позову - у розмірі одного мінімального розміру заробітної плати з боржника - фізичної особи та в розмірі двох мінімальних розмірів заробітної плати з боржника - юридичної особи.

Конституційний Суд України наголошує, що держава має позитивний обов'язок забезпечувати виконання судового рішення, проте визначеними положеннями частини другої статті 26 Закону правовим регулюванням щодо обов'язкового авансування початку примусового виконання судового рішення особою, на користь якої ухвалене це рішення, такий обов'язок держави перекладено на вказану особу, що нівелює сутність її конституційного права на судовий захист та суперечить положенням статей 3, 8, частин першої, другої статті 55, частин першої, другої статті 1291 Конституції України.

Таким чином, з 15.05.2019 сплата авансового внеску не є обов'язковою.